

Πίν. XIV], ἀλλ' ἀπετελείτο ἐκ μακροτέρων τουλάχιστον βοστρύχων, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ὑπὸ τὴν περικεφαλαίαν παρὰ τὰ ὦτα κατερχομένων· ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου παρέχει ὄψιν μᾶλλον γυναικείαν· ὅτι δ' αὕτη εἶνε πιθανῶς κεφαλὴ γυναικὸς ὑπεδήλωσεν ὁ Murray (History of Greek Sculpture, II σ. 289). Ἀλλ' ἂν τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχει, ἢ ὑπ' ἐξέτασιν κεφαλὴ θὰ εἶνε ἢ τῆς Ἀταλάντης, διότι ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ἀετώμασιν οὐδεμία ἄλλη γυναικεία μορφή ὑπῆρχεν. Εἰς τὸ συμπέρασμα ὅμως τοῦτο προσκρούει ἡ περικεφαλαία, διότι ἡ Ἀταλάντη οὐδαμῶς ἐν τοῖς σωζομένοις μνημείοις εἰκονίζεται, ἐφ' ἔσον γυναικείω, φέρουσα περικεφαλαίαν.

β') Ἡ τοῦ καλυδωνίου κάπρου κεφαλὴ εἶνε ἐντελῶς ἐξεργασμένη καὶ κατὰ τὰ δύο πλάγια μέρη, καὶ ἐν τῷ δεξιῷ ἔχει δύο ὀπάς, ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν ὁποίων διατηρεῖται ἔτι καὶ τεμάχιον μολύβδου. Δὲν ἐχρησίμευον δὲ αἱ ὀπαὶ αὗται πρὸς προσάρτησιν τῆς κεφαλῆς τῷ τυμπάνῳ τοῦ ἀετώματος, πρῶτον μὲν διότι τὸ μέρος τοῦτο, ἐν ᾧ αἱ ὀπαὶ, εἶνε ἐντελῶς ἐξεργασμένον, δεύτερον δὲ διότι αἱ ὀπαὶ δὲν

βαίνοσι καθέτως, ἀλλὰ πλαγίως. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι αὗται ἐχρησίμευον πρὸς προσάρτησιν βελῶν, δι' ὧν εἰκονίζετο πληγὴν τὸ ζῶον. Συνήθης δ' ἦτο τοιαύτη τις παράστασις, ὡς δηλοῦται καὶ ἐκ τῆς ἐν Ἐπιδαύρῳ εὐρεθείσης Ἀμαζόνος (Ἀρχ. Ἐφημερίς 1884. Πίν. 4 ἀρ. 10), ἧς ἢ ἐπὶ τοῦ στήθους μεταξὺ τῶν μαστῶν ὁπῆ πρὸς οὐδὲν ἄλλο βεβαίως ἐχρησίμευε. Ὑπὲρ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ἄρα τοῦ Treu, ὅτι ὁ κάπρος ἦτο ἐστραμμένος ἀριστερᾷ τῷ ὄρῳ, οὐδὲ ὅπως μαρτυροῦσιν αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ὀπαί.

γ') Αἱ δύο κεφαλαὶ καὶ ἡ τοῦ κάπρου εὐρέθησαν ἐν τῷ ἀγροκηπίῳ τοῦ Κοτσαρίδη, τῷ κειμένῳ παρὰ τὴν βορειοανατολικὴν γωνίαν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' οὐδεὶς λόγος ἐκ τούτου ὑπάρχει, ἵνα ἰσχυρισθῶμεν ὅτι οἱ κεφαλαὶ αὗται (πλὴν τῆς κεφαλῆς τοῦ κάπρου) προέρχονται ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος, διότι, καθ' ἃ ἐβεβαίωσέ με ὁ εὐρέτης, ἦσαν ἐντετειχισμένοι ἐν μεταγενεστέρῳ οἰκῆματι· ὥστε δυνατόν κάλλιστα νὰ μετηγήχθησαν ἐκεῖ καὶ ἐκ τοῦ δυτικοῦ ἀετώματος.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΚΑ ΑΝΑΓΛΥΦΑ

(Πίναξ 3)

Ἐν τῷ ἀνά χειρας τεύχει δημοσιεύομεν τὰς εἰκόνας δύο ἀναγλύφων ἀνευρεθέντων κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν ταῖς ἐν Ἐλευσίνι ἀνασκαφαῖς. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 εἶναι, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, τύπος (relief) (1) σχήματος οὐχὶ τῶν σπανίων. Οἱ πλείστοι λ.χ. τῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀσκληπιείου ἀναθηματικῶν τύπων ἔχουσι τὸ αὐτὸ περιπου γενικὸν σχῆμα (2), ἧτοι δύο παραστάδες ὑποβαστάζουσι ἐπιστύλιον μετὰ στέγης ἄνω, ἣν ὑποδηλοῦσι κυρίως οἱ στέφοντες αὐτὴν ἀκροκέραμοι. Ἀλλὰ τὸ ἡμέτερον ἀνάγλυφον διαιρεῖται εἰς δύο ἄνισα τμήματα δι' ἀναγλύπτου ἐν τῷ μέσῳ καθέτου γραμμῆς κατὰ τὴν ἀναλογίαν περιπου τοῦ 2 :

(1) Μῆκος τῆς ὅλης πλακῆς 0,70-0,71, ὕψος 0,37-0,38, πάχος 0,05 περίπου Ὑψος γλυφῆς τὸ μέγιστον 0,02· ὁ λίθος εἶναι Πεντελῆσιος.
(2) Παράβ. Mitth. d. In. 1877, σελ. 214, T. XV—XVIII.

3(1). Καὶ ἐν μὲν τῷ ἐτέρῳ αὐτῶν εἰκονίζεται ἀνακλιμένος καὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνώπιον ἀνὴρ καθεστηκυίας ἡλικίας, πωγωνοφόρος, περιβεβλημένος ἱμάτιον, ὅπερ καλύπτει μόνον τὸ ἦμισυ περιπού κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, ἐπεριδόμενος δὲ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος ἐπὶ προσκεφαλαίων καὶ κρατῶν τῇ μὲν ἀριστερᾷ κίστην τῇ δὲ ὑψωμένην δεξιᾷ ῥυτόν· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φαίνεται μὴδὲν φέρων οὔτε κάλυμμα οὔτε τι ἄλλο κόσμημα αὐτῆς, πυκνὴ δὲ καὶ μακρὰ κόμη διακέχεται ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὀπισθεν τῶν ὤμων. Εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀνδρός (οὗς καὶ ἀποκρύπτει) κάθηται γυνὴ ἐν καταγραφῇ εἰκονιζομένη, κατ' ἐνώπιον

(1) Ὅμοιοι τύποι εἰς τμήματα τῶν δειρημένων εὐρέθησαν καὶ ἐν τῷ Ἀσκληπιεῖῳ Ἀθηνῶν. Ἴδε von Sybel, Katal. σελ. 301, ἀριθ. 101.